

Traducere din engleză de
Loredana Voicilă

STORIA
BOOKS

COLECTIA
YOUNG
ADULT

Titlul original: *Where the Library Hides*

Autor: Isabel Ibañez

WHERE THE LIBRARY HIDES © 2024 by Isabel Ibañez

All rights reserved

Biblioteca ascunsă © Storia Books, 2024, pentru prezenta ediție în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ISABEL, IBANEZ

Biblioteca ascunsă / Isabel Ibañez ; trad. din engleză de Loredana Voicilă. - București : Storia Books, 2024

ISBN 978-630-6525-71-3

I. Voicilă, Loredana (trad.)

821.111

REDACTOR: Maria Marinescu

CORECTORI: Simona Ștefana Stoica, Paula Rotaru, Cristina Munteanu

DESIGN ȘI ILUSTRĂȚII COPERTĂ: Micaela Alcain

ILUSTRĂȚII INTERIOR: Isabel Ibañez

ADAPTARE COPERTĂ: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

*Pentru cititorii care au stat treji până-n zori,
gândindu-se îndurerați la epilogul din
Secretele Nilului:
Această carte vă este dedicată!*

LISTA PERSONAJELOR (SPRE REAMINTIRE)

Inez Emilia Olivera, *eroina noastră*

Elvira Gabriella Montenegro, *vara preferată a lui Inez*

Amaranta Lucia Montenegro, *vara nepreferată a lui Inez*

Tîia Lorena, *mătuşa lui Inez*

Tîio Ricardo Marqués, *unchiul şi tutorele lui Inez; partenerul de afaceri şi cumnatul lui Abdullah; arheolog*

Lourdes Patricia Olivera, *mama lui Inez; contrabandistă de artefacte aflată în libertate*

Cayo Roberto Olivera, *tatăl lui Inez*

Whitford Simon Hayes, *aghiotantul lui Ricardo*

Porter Linton Hayes, *fratele mai mare al lui Whitford*

Arabella Georgina Hayes, *sora mai mică a lui Whitford*

Leo Lopez, *soldat şi prietenul cel mai bun al lui Whitford*

Abdullah Salah, *partenerul de afaceri al lui Ricardo şi cumnatul lui; arheolog*

Farida Salah, *nepoata lui Abdullah; fotografă*

Kareem Ali, *ajutor de bucătar şi mână de lucru în cadrul excavărilor de pe insula Philae*

Sallam Ahmed, *administrator la hotelul Shepherd's*

Charles Fincastle, *expert în arme şi pistolar angajat pentru a păzi situl de pe insula Philae*

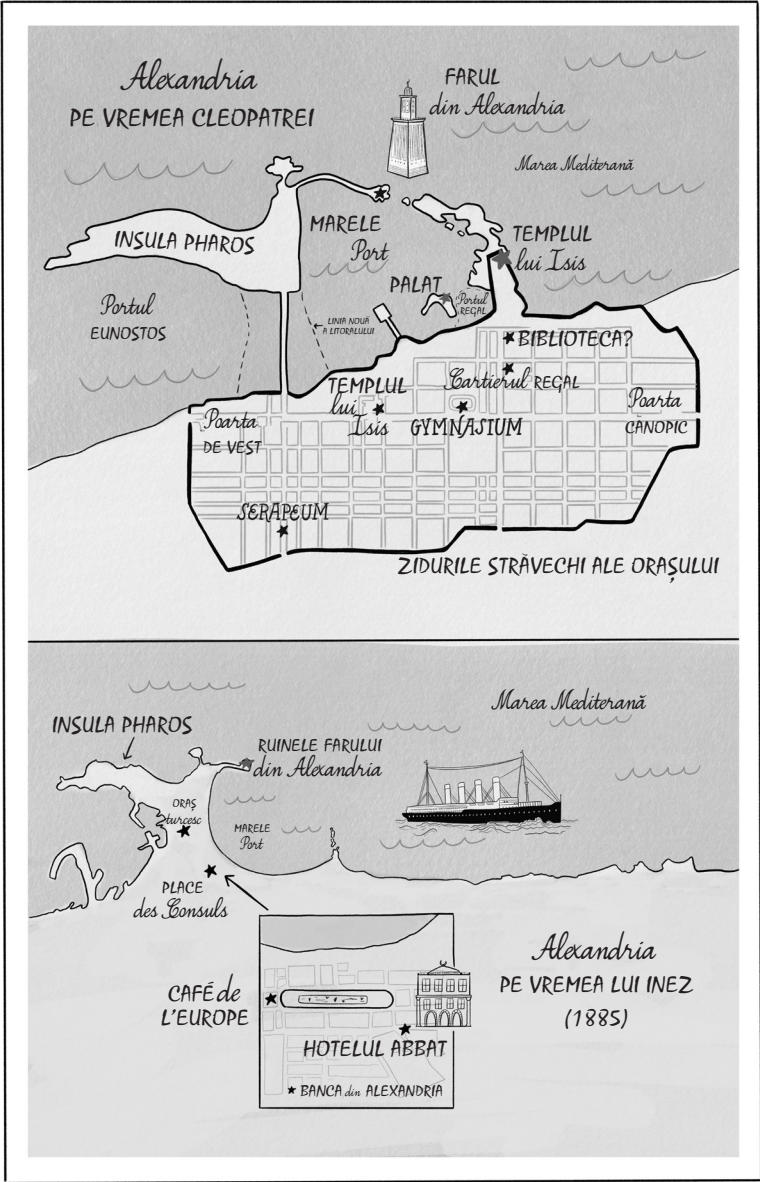
Isadora Fincastle, *fiica lui Charles*

Basil Digby Sterling, *agent de antichităţi britanic*

Monsieur Gaston Maspero, *egiptolog francez şi director general al antichităţilor şi excavărilor*

Sir Evelyn Baring, *consul general al Egiptului*

HARTA ALEXANDRIEI | 1885

TABEL CRONOLOGIC (SUCCINT) AL EGIPTULUI

2675–2130 î.e.n	Vechiul Regat Egiptean
1980–1630 î.e.n	Regatul Mijlociu Egiptean
1539–1075 î.e.n	Noul Regat Egiptean
356 î.e.n	Nașterea lui Alexandru cel Mare
332–305 î.e.n	Perioada macedoneană
69 î.e.n	Nașterea Cleopatrei
31 î.e.n	Bătălia de la Actium (moartea Cleopatrei și a lui Marc Antoniu)
31 î.e.n	Începutul domniei romane
639	Invazia arabă a Egiptului
969	Cairo devine capitala Egiptului
1517	Egiptul este alipit Imperiului Otoman
1798	Expediția lui Napoleon în Egipt (este descoperită Piatra din Rosetta)
1822	Champollion descifrează hieroglife
1869	Se deschide Canalul Suez
1870	Primul tur pe Nil al lui Thomas Cook
1882	Flota engleză bombardează Alexandria și distruge fortărețe
1922	Protectoratul britanic este abolit; este descoperit mormântul lui Tutankhamon
1953	Egiptul își obține independența

— Căsătorește-te în schimb cu mine!

Cuvintele au ricoșat, dând roată camerei, și în cele din urmă m-au izbit drept în piept, unde am simțit fiecare silabă ca pe o lovitură.

Mi-am umezit buzele și m-am străduit să răspund, în ciuda faptului că mă simțeam amețită.

— Vrei să te căsătorești.

Whit m-a fixat cu ochii lui albaștri, arzători și tiviți cu roșu, și a zis, fără să ezite:

— Da.

— Cu mine, am adăugat, pentru că aveam nevoie de clarificări.

De o lumină care să răzbească prin ceață.

M-am îndepărtat și el mi-a dat drumul. L-am măsurat cu privirea, neliniștită, în timp ce dădeam ocol patului, pentru că aveam nevoie de ceva tangibil între noi. Distanța mi-a limpezit mintea de mirosul de whisky care îl învăluia, dens și bogat.

Din nou, replica lui a venit rapid și cu convingere:

— Da.

— Să ne căsătorim, am repetat, pentru că încă aveam nevoie de clarificări.

Whit băuse și, din câte se vedea, nu un singur pahar.

— În biserică.

— Dacă e nevoie.

— Așa ar trebui, am zis.

Ideea părea firească și rațională. Spre deosebire de conversația noastră. Să mă căsătoresc la biserică era ceva ce aș fi făcut – parcă – într-o altă viață. În cea pe care fusesem pregătită să o trăiesc în Buenos Aires. M-aș fi căsătorit cu chipeșul Ernesto, un tânăr *caballero* pe placul mătușii mele, și aș fi trăit probabil în vecinătatea ei, astfel încât să mă poată avea sub ochi toată viața. Nu ar fi existat călătorii la Cairo. Zilele în care desenam zidurile templelor în caietul meu pentru schițe ar fi fost demult apuse. În schimb, mi-aș fi dedicat timpul unei alte persoane și, mai apoi, copiilor mei. Vedeam viitorul de parcă l-aș fi trăit deja. Inima, revoltată, a început să bată mai tare, și a trebuit să-mi reamintesc că mă aflu în Egipt.

Exact acolo unde îmi doream să fiu.

Whit a ridicat o sprânceană.

— Asta înseamnă că ești de acord?

Am clipit.

— Ai nevoie de un răspuns chiar în această clipă?

A întins brațul peste patul meu luxos de hotel, care în clipa de față era acoperit de fuste cu volane și jachete cu nasturi de aramă. Spre groaza mea, mai multe perechi de dresuri erau întinse pe un pui pufos de pernă, alături de furoul meu preferat, care era practic transparent. Whit mi-a urmărit privirea și, dând dovadă de o remarcabilă stăpânire de sine, nu a comentat nimic despre desuurile mele.

— Nu am neapărat nevoie de un răspuns chiar în această clipă, dar aș *prefera* unul, da! a răspuns Whit cu glas tărăgănat. Pentru liniștea mea sufletească.

Atitudinea lui începea să mă scoată din sărite. Era vorba despre una dintre cele mai importante decizii ale vieții mele

și, dacă voia să iau lucrurile în serios, atunci ar fi trebuit să facă și el același lucru. Mi-am împins hainele într-o parte, m-am aplecat și am tras valiza de sub pat, apoi am trântit-o în locul eliberat. Fără ceremonie și fără să-mi pese că le voi șifona, am început să-mi arunc hainele înăuntru. Mi-am băgat în valiză pantalonii turcești, cămășile din bumbac și fustele în carouri. Mi-am făcut desuurile ghem și le-am azvârlit și pe ele înăuntru.

Whit privea îngrijorat muntele din ce în ce mai mare din geamantan.

— Ce faci?

— Ce ți se pare că fac?

Mi-am aruncat înăuntru papucii din satin, ghetetele pe care le purtasem în Philae și pantofii cu toc. Mi-am rotit privirea prin încăpere, cu mâinile-n șold. Ce-mi lipsea?

— Suntem în mijlocul unei conversații, dar tu ești deja cu un picior pe ușă afară.

Whit a întins mâna și a scos niște haine, apoi perechea de ghete.

— Scuză-mă, dar împachetez, am zis, îndesându-mi cămașa înapoi în geamantan.

— În niciun loc de pe planeta asta ceea ce faci tu nu se cheamă împachetat! a declarat Whit, cu o privire dezgustată la cămașa mea făcută ghem.

— Acum ești răutăcios.

— Ți-am pus o întrebare, Inez.

M-am uitat urât la el și am întins mâna după ghete.

— Am nevoie de ele.

— Nu și-n clipa de față.

Le-a dat drumul pe podea și, fără să-și dezlipească privirea de la mine, mi-a apucat geamantanul cu ambele mâini, l-a răsucit cu fundul în sus și a răsturnat totul afară.

— De ce nu-mi spui ce te supără cu adevărat? m-a întrebat.

Cielos, era insuportabil!

— Ai băut.

— Și?

Vocea mi s-a ridicat cu mai mulți decibeli, într-un mod cât se poate de nepotrivit pentru o domnișoară:

— Și? Cum pot ști că vorbești serios?

Whit a dat roată patului. Sigur pe picioare, mâinile nu îi tremurau. Nu vorbea împleticit. Cuvintele i-au ieșit pe gură clar, cu inflexiuni tăioase, de parcă ar fi fost ultima propoziție pe care o rostea dinaintea unui pluton de execuție.

— *Vreau să mă căsătoresc cu tine.*

Am gesticulat spre muntele de haine de pe pat, mare cât mine.

— În ciuda haosului.

Încet, și-a îndreptat vârful degetului arătător spre colțul gurii mele și l-a atins delicat.

— Cu nimeni altcineva.

— Ah!

— Ei bine?

Am văzut cu coada ochiului că un articol de lenjerie alune-case de pe pat pe pantoful lui. M-am aplecat, ca să-l recuperez, dar el a fost mai rapid. L-a depus cu delicatețe deasupra uneia dintre perne.

Am observat o undă vagă de roșeață înflorindu-i în obraji.

Mi-a trecut prin gând că nu îl văzusem niciodată pe Whit roșind.

Îl văzusem haotic, rânjind, furios și amuzat. Dar niciodată jenat. Priveliștea îmi reamintea cu cine am de-a face. Whit era prietenul meu, poate cel mai bun prieten pe care îl aveam. Mă sărutase când crezuserăm că vom muri închiși în acel mormânt, când aerul ne devenise treptat un dușman periculos. Îmi strânsese mâna în întuneric și-mi împărtășise cel mai mare regret al lui.

Atunci când cineva îndrăznise să mă rănească, îl distrusese.

Acesta era bărbatul care mă cerea în căsătorie.

— Ți-aș lăsa mai mult timp de gândire, a zis Whit, dar *părăsești țara*.

Era adevărat – unchiul meu mă voia dusă. Pentru binele meu, de parcă ar mai fi putut să mă protejeze după ce trăisem oroarea de a-mi vedea verișoara împușcată în cap, la nici zece pași de mine.

Elvira.

Durerea m-a înjunghiat în inimă și m-am simțit din nou învăluită într-un nor de confuzie. Nu mi se părea cu putință că n-am să-i mai văd niciodată zâmbetul zvăpăiat, chiar înainte să încalce una dintre numeroasele reguli impuse de mama ei. Că n-am să-i mai aud vocea sau să ascult o poveste spusă de ea. Viața îi fusese secerată; o carte închisă pentru totdeauna, cu un final demn de un coșmar groaznic.

Trebuia să rămân în Egipt de dragul Elvirei.

Mama mea cea trădătoare era de vină pentru dispariția ei. Durerea m-a strivit în chingile sale, ca într-un pumn strâns cu putere, și un hohot de plâns și-a făcut drum în sus, spre gâtul meu. Am înăbușit fără milă emoția, dornică să o înlocuiesc cu alta, care n-avea să mă pună la pământ.

Furia îmi fierbea în sânge, gata să dea în clocot.

Ceea ce-mi doream cel mai mult era să pornesc pe urmele mamei. Să o arunc în închisoare și să o las să putrezească acolo pentru totdeauna. Voiam să-mi spună ce îi făcuse tatei, să-mi spună dacă era încă în viață, închis pe undeva, ea fiind singura care știa cum să-l găsească. Mi-au venit în minte ultimele cuvinte ale lui *papá* din cea din urmă scrisoare.

Nu renunța niciodată să mă cauți!

Dacă mă aflu pe alt continent nu puteam face nimic.

Am înțeles imediat ce îmi spunea Whit printre rânduri. Dacă mă căsătoream cu el, urma să fiu stăpâna propriei sorți. Gândul mă amețea. Un destin necontrolat. Dreptul la

propria avere, fără să mai depind de unchiul meu, și, în rolul de femeie măritată, șansa de a merge oriunde fără să fiu însoțită. Propunerea lui Whit era atrăgătoare. Dar mai era ceva. Lucrul pe care nu l-aș fi putut anticipa atunci când pornisem spre Egipt.

Mă îndrăgostisem de Whitford Hayes.

Îl iubeam din toată inima, în ciuda faptului că mintea îmi cerea să fiu mai rațională. Dar îl iubeam într-un fel care însemna pentru totdeauna. Nu fusesem sigură până în această clipă, când îi priveam lung chipul, care părea deopotrivă vulnerabil și rece. Teroarea m-a încolțit. Nu mă simțisem niciodată atât de afectată, de vulnerabilă și de neajutorată.

Din nou, creierul mi-a spus: *Ceea ce simți este pură nebunie!*
Vocea părea sobră și convingătoare.

— Gândește-te, atunci. Și dă-mi de știre.

Whit mi-a zâmbit vag și următoarele cuvinte pe care le-a rostit au sunat mai mult a el însuși.

— De preferat înainte să te urci în trenul spre Alexandria.
A ieșit și ușa s-a închis în urma lui cu un clic tăcut.

— *Miércoles!** am zis în camera goală.

* *La naiba!* (n.r.)

PARTEA ÎNTÂI

ORAȘUL
ORAȘELOR

CAPÍTULO UNO

L-am lăsat pe Whitford Hayes să aștepte. Douăsprezece ore mai târziu, încă nu eram hotărâtă. Mă îngrijora cât de tare îmi doream să-i spun da. În timpul petrecut în Egipt, un lucru am învățat clar, și anume că nu puteam avea încredere în judecata mea. O concluzie dezamăgitoare și terifiantă. De acum înainte trebuia să fiu în gardă, indiferent de ce îmi dorea inima mea. În plus, ce avea să se întâmple *dacă* mă căsătoream cu el? Whit făcuse o promisiune altcuiva și, chiar dacă nu fusese alegerea lui, își dăduse cuvântul altei femei. Insistase să păstrăm distanța și fuseserăm amândoi de acord că între noi există prietenie și nimic mai mult. Apoi mă sărutase, când crezusem că suntem pe cale să murim, și astfel balanța s-a înclinat și ne-am pierdut echilibrul.

Totul s-a schimbat cât am fost închiși în acel mormânt.

Propunerea lui însemna că ține la mine? Era la fel de implicat pe cât eram eu?

Aș fi putut să-l întreb, dar nu ar fi trebuit să-mi facă un soi de declarație când m-a cerut în căsătorie? Un simplu *Te ador!* ar fi fost foarte apreciat. Acum, dacă mă gândeam bine,

Whit nu îmi adresase cu adevărat întrebarea. În schimb, zisese: *Căsătorește-te cu mine!*, așa, pur și simplu. Fusesem atât de zguduită, încât nu avusesem timp să-mi adun gândurile înainte să părăsească încăperea. În schimb, treceam întruna de la agonie la extaz. Pierdusem toate lucrurile care-mi fuseseră dragi. Familia pe care crezusem că o am. Pe Elvira. Descoperirea mormântului Cleopatrei. Toate fuseseră distruse de o singură persoană.

Dacă *mamá* va distruge și asta?

Am tras de eșarfa de la gât. Mama mi-o dăduse ca să micșorez cu ajutorul ei zeci de artefacte din mormântul Cleopatrei și, din cine știe ce motiv, o păstrasem, când probabil ar fi trebuit să o ard. Bucata aceasta de material era o dovadă a trădării ei. O simțeam ca pe un lanț, care mă lega de mama. Poate că, dacă voi trage destul de tare, mă va conduce cumva spre locul în care se ascunde.

— Nu mai trage de eșarfa aia! De ce îți târșii picioarele? m-a întrebat *tío* Ricardo, pe un ton plin de nerăbdare. Whit așteaptă.

M-am crispat. Mda, așteptarea era o stare care-l caracteriza bine în clipa de față.

— *Él es paciente, tío!*

— Ha! Whit? Răbdător? Tu nu-l cunoști cum îl cunosc eu! a pufnit unchiul. În ultima vreme am mâncat doar supă, *y me muero de hambre!* Am nevoie de o masă sănătoasă, Inez, iar dacă te vei împotrivi în vreun fel voi începe să țip.

I-am aruncat o privire țăfnoasă, chiar dacă el nu putea să mă vadă. În mod categoric nu murea de foame – mă asigurase personal de asta. Nu eram o persoană violentă din fire, dar acum mă gândeam cum ar fi să arunc cu ceva în el. *Din nou*, *tío* Ricardo refuzase să stea în pat. Ai fi putut crede că-i propusesem să muște dintr-o ceapă crudă ca dintr-un măr. În schimb, acum mă trăgea după el în timp ce ne croiam drum prin salonul opulent de la Shepherd's, cu o mână încleștată